

Arrest

nr. 269 792 van 15 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BERNARD
Louizalaan 2
1050 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat A. BERNARD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Kenitra (Marokko) op 20 maart 1982.

Op 21 maart 2017 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum type C. Het visum werd op 24 maart 2017 geweigerd door de Franse autoriteiten.

Op 20 september 2018 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een visum type C. Het visum werd op 26 september 2018 afgeleverd door de Franse autoriteiten.

Op 11 mei 2020 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een wettelijk geregistreerd partnerschap.

Op 30 november 2020 werd de verzoekende partij in bezit gesteld van een F-kaart.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 oktober 2021 een beslissing houdende de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 49, 54, 57, gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E.

Voorna(a)m(en): R.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 20.03.1982

Geboorteplaats: Kenitra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 11.05.2020 ten gevolge waarvan hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 30.11.2020. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg D. C., S. J. J. (79.07.04 258-69), zijn wettelijk samenwonende partner met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens in het Rijksregister blijkt de verklaring van wettelijke samenwoning sedert 08.02.2021 eenzijdig te zijn stopgezet. Op 03.03.2021 werd betrokkene op een afzonderlijk adres ingeschreven.

De gemeente Erpe-Mere liet op 20.04.2021 weten dat de referentiepersoon om de ambtshalve schrapping van betrokkene had verzocht. Uit deze feiten kan geconcludeerd worden dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon op 08.02.2021 effectief ten einde kwam. De gezinshereniging is achterhaald.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 13.08.2021 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Betrokkene maakte vervolgens de volgende stukken over aan de gemeente Vorst:

- Toegangsbadges*
- Inschrijvingsbewijs voertuig*
- Inburgeringscontract dd. 09.06.2020*
- Verzekeringsbewijs voertuig*
- Inschrijvingsformulier Nederlands richtgraad 1 dd. 26.08.2020*
- Huurovereenkomst*
- Schrijven advocaat indiening verzoek tot betaling onderhoudsbijdrage*
- Conclusies advocaat v. betrokkene m.b.t. o.m. onderhoudsgeld (enkel p. 1 en 3)*
- Interimcontract Synergie voor 02.06.2021*
- Loonfiches Synergie juni tot augustus 2021*
- Attest van lidmaatschap CM*
- Uitnodiging gesprek VDAB 19.11.2020*
- Arbeidsovereenkomst FLEXTRA Interim*

- Uitnodiging tot verhoor + attest van klachtneerlegging HV.43.LO.000838/2021 dd. 02.02.2021 + verklaring benadeeld persoon + verklaring waarin betrokkene stelt zijn verklaringen te hebben overhandigd aan de politie
- Brief verzending vervolg factuur ASZ dd 22.03.2021
- Medisch verslag A. Verdoodt (emotionele decompressie, opname in psychiatrie, betrokkene zou zowel emotioneel, fysiek als seksueel misbruikt worden)
- Brief opname PAAZ (Psychiatrie) (vermeldt angstig-depressieve decompensatie door relatieproblemen, betrokkene zou reeds bij meerdere instanties om opvang hebben verzocht)
- Overzicht thuistherapie
- Attest dr. AFANDA (psychologische uitputting door relatieproblemen)
- Aanwezigheidsattest raadpleging dr. DRIOUCH 29.01.2021
- Certificaat arbeidsonbekwaamheid UVC Brugmann 13.01.2021
- Attest dr. DE VALCK dd. 19.02.2021 (betrokkene sedert sept 2020 behandeld voor stress en depressiviteit, volgens betrokkene naar aanleiding onderdrukking en chantage door de partner)
- Attest van verblijf in het ASZ
- Attest SMUR Brien (betrokkene overspannen en angstig, betrokkene vermeldt moeilijke relationele context, zijn huisarts zou hem reeds meerdere malen hebben aangeraden om zich te laten opnemen in de psychiatrie)
- Feitenrelaas betrokkene

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart."

Met betrekking tot de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 12.02.2020.

Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag bijlage 19ter in. Ze werd eenzijdig stopgezet op 08.02.2021. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Betrokkene en de referentiepersoon zijn gezamenlijk 3 jaar wettelijk samenwonende geweest.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene legt naast zijn feitenrelaas diverse medische attesten voor waaruit zou moeten blijken dat hij het slachtoffer is geweest van fysiek, psychisch en seksueel geweld binnen zijn relatie. De attesten vermelden inderdaad steeds een problematiek van depressie en psychische decompensatie. Uit diezelfde attesten kan echter ook afgeleid worden dat betrokkene de oorzaak van zijn psychische problemen bij zijn relatieproblemen legt. Het medisch verslag van dokter VERDOODT vermeldt dat betrokkene tijdens het anamnesegebesprek verklaarde zowel emotioneel, fysiek als seksueel te worden misbruikt, maar spreekt zich bij de diagnose slechts uit over de emotionele decompensatie. Het verslag van dokter VERPLANCKE vermeldt slechts een moeilijke psychosociale situatie en relatieproblemen. Het attest van dokter AFANDA stelt "il déclare être victime de violence conjugale par sa femme" en "vit une relation abuse ou sa femme le maltraiterait physiquement et psychologiquement". Ook het attest van de SMUR Brien geeft aan dat betrokkene tijdens het anamnesegebesprek zijn relatieproblemen vermeldt. Het betreft telkenmale de eenzijdige verklaringen van betrokkene. De voorgelegde attesten laten niet toe om die verklaringen effectief te schragen, daar bij de diagnose enkel wordt ingegaan op de psychische problematiek van betrokkene. De voorgelegde facturen van het ASZ, de attesten van verblijf in een psychiatrische instelling, het consultatieattest bij dokter DRIOUCH of het attest arbeidsongeschiktheid van het UVC Brugmann doen aan die vaststelling geen afbreuk. Betrokkene legt tevens een attest van klachtneerlegging neer met PV-nummer HV.43.LO.000838/2021. Dienaangaande werd aan het parket van Halle-Vilvoorde advies gevraagd. Het Parket klasseerde de klacht zonder gevolg omdat er onvoldoende bewijs bleek om de verdachte(n) te kunnen vervolgen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene met de voorgelegde stukken niet aantoonde het slachtoffer te zijn geweest van een schrijnende situatie naar de zin van art. 42quater, §4, 4°.

Gezien aan geen enkel uitzonderingsgrond is voldaan, vindt artikel 42quater, §4 geen toepassing.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk,

diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit het dossier blijken geen elementen die erop zouden wijzen dat de leeftijd van betrokkene (39 jaar) zich zou verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene verblijft sedert 11.05.2020 legaal in België, wat, zeker gezien zijn leeftijd, nog maar een korte periode is. Op de binnenkomststempel in zijn paspoort kan vastgesteld worden dat hij de Schengenzone binnenkwam 01.10.2018 via de luchthaven van Roissy-CDG. Zeker is dat betrokkene minstens op 12.02.2020 reeds aanwezig was in België, daar hij op dat ogenblik de verklaring van wettelijke samenwoning ter registratie voorlegde aan de gemeente Ternat. Betrokkene bevond zich wegens het verlopen van zijn visum kort verblijf toen in illegaal verblijf.

Gezien uit periodes van illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, kan met de periode tussen 12.02.2020 en 11.05.2020 geen rekening worden gehouden. Waar betrokkene zich voor 12.02.2020 heeft opgehouden, blijkt niet uit het dossier. In ieder geval is het duidelijk dat betrokkene minstens voor 01.10.2018 in Marokko vertoefde daar hij op die datum Rabat verliet (cf. uitreisstempel in paspoort). Betrokkene heeft veel langer in het buitenland dan in België vertoefd. De duur van zijn verblijfsperiode vormt bijgevolg geen contra-indicatie voor het nemen van deze beslissing.

Over de mate waarin betrokkene nog bindingen heeft met zijn herkomstland, is weinig bekend. Betrokkene stelt tijdens het anamnesegegesprek met dokter VERDOODT dat hij niet terug wil naar Marokko omdat hij er geen toekomst zou hebben. Waarom betrokkene toekomst in Marokko onzeker zou zijn, wordt door hem echter niet gedetailleerd. Bij gebrek aan concrete elementen moet dan ook besloten worden dat de bindingen van betrokkene met zijn herkomstland niet van die aard zijn dat ze zich zouden verzetten tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Betrokkene legt tal van attesten voor met betrekking tot zijn medische toestand. Daaruit kan worden vastgesteld dat hij minstens tot 19.02.2021 regelmatig gevolgd werd of op medische raadpleging ging (cf. attest dr. DE VALCK). De administratie beschikt echter niet over actuele gegevens met betrekking tot de medische toestand van betrokkene ondanks het feit dat hem werd gevraagd om zijn situatie te actualiseren. Bij gebrek aan actueel bewijs kan dan ook worden aangenomen dat zijn medische situatie thans niet van die aard is dat ze zich verzet tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht.

Op economisch vlak kan worden vastgesteld dat betrokkene via interimarbeid wordt tewerkgesteld, zoals blijkt uit het interimcontract van Flextra, de loonfiches van Synergie en de toegangsbadges waarover hij beschikt, wat zonder meer een positief punt is. Echter is het hebben van een job en het daarbij horend inkomen geen bewijs van integratie in die zin dat zulks een tegenindicatie zou vormen voor het beëindiging van zijn verblijfsrecht, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Het voorgelegde attest van de VDAB doet aan die vaststelling geen afbreuk, gezien deze de voorgelegde contracten en loonfiches voorafgaat.

Wat zijn sociale en culturele integratie betreft kan worden vastgesteld dat betrokkene op 09.06.2020 een inburgeringscontract ondertekende. Op 26.08.2020 ondertekende hij een inschrijving voor taallessen Nederlands, richtgraad 1. Of betrokkene ook effectief de verplichte lessen inburgering heeft gevolgd en deel heeft genomen aan de taallessen is echter niet bekend. Nochtans zijn het kennen van de regiotaal, de cultuur en de gebruiken van het land waar men verblijft noodzakelijk om op een min of meer volwaardige manier aan de maatschappij deel te nemen. Of betrokkene er na zijn korte verblijfsperiode ook sociale contacten op nahoudt, is niet geweten.

In ieder geval legt hij daar zelf niets over voor.

Wat betreft de voorgelegde inschrijvingsbewijzen voor een voertuig, de verzekeringsbewijzen, de aansluiting bij de CM en het huurcontract wordt opgemerkt dat het logisch is dat betrokkene goederen en diensten aankoopt, voldoet aan zijn wettelijke plichten of een woning huurt in het land waar hij verblijft, al was het maar om in zijn basisbehoeften te voldoen. Die aangevoerde stukken vormen echter geen bewijs van integratie in die zin dat ze de beëindiging van zijn verblijfsrecht zouden verhinderen. In hoeverre betrokkene nog wat anders met die stukken zou willen aantonen, is in deze niet duidelijk. Hij geeft daar zelf geen duiding bij. Het voorgaande in overweging genomen kan gesteld worden dat de mate van sociale en culturele integratie van betrokkene geen contra-indicatie vormt voor het nemen van de huidige beslissing.

De gezinssituatie van betrokkene werd hierboven reeds grotendeels besproken. Zijn relatie met de referentiepersoon kwam tot een einde op 08.02.2021. Dat betrokkene bij de rechtbank verzocht om zijn ex-partner te veroordelen tot de betaling van een onderhoudsuitkering doet geen afbreuk aan die vaststelling. De beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkene betekent niet dat een eventueel toegekende onderhoudsuitkering zou komen te vervallen.

Sedert 16.08.2021 staat een andere persoon ingeschreven bij betrokkene als niet-verwante. Hoe betrokkene zich tot die persoon verhoudt, is echter niet duidelijk. Bovendien is het niet omdat twee

personen onder hetzelfde dak wonen dat ze daarom ook een gezin vormen. Zo kan men bijvoorbeeld een woning delen om de kosten te delen of bij wijze van vriendendienst. Betrokkene voert hier in ieder geval zelf geen elementen over aan. Hij heeft geen kinderen in België en voor zover geweten is, heeft hij ook geen andere familieleden in het Rijk. Zijn gezinstoestand belet het nemen van deze beslissing dus niet.

Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn/haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 *quater* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“6.2. Tweede Middel

De verzoekende partij voert als eerste middel een schending aan van de artikelen 42 *Quater* en 62 van de wet van 15 december 1980, door de onjuiste rechtsopvatting, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

16. Artikel 42 *Quater* van de wet Bepaalt:

“ § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]2 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of ervoegd hebben ;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan”.

17. Bovendien bepaalt artikel 42quater, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 dat de minister of zijn afgevaardigde, wanneer hij beslist het verblijf te beëindigen, rekening moet houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Koninkrijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie zijn sociale en culturele integratie in het Koninkrijk en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst.

18. Er zij op gewezen dat de neergelegd documenten, die dateren van vóór het bestreden beslissing en in het bezit zijn van verweerder, overeenstemmen wat betreft de aard van het geweld waarvan verzoeker het slachtoffer is geweest en de periode waarin dit is gepleegd, zodat verzoekende partij niet begrijpt waarom verweerder beweert dat "het dus het woord van mevrouw tegen dat van de heer is" en in wezen beweert dat de beweringen van verzoeker dienaangaande beperkt blijven tot "loutere woorden", terwijl hij zelf erkent dat verzoeker "documenten ter ondersteuning" van haar beweringen heeft overgelegd, die "de vorm van een brief" hadden. Verzoekende partij merkt daarentegen op dat verweerder lijkt toe te geven dat verzoekster het slachtoffer is geweest van geweldpleging door zijn

echtgenoot. Verzoekende partij is derhalve van mening dat de motivering van de bestreden handeling in dit opzicht ontoereikend en zelfs tegenstrijdig is.

19. Daarbij blijft verzoekende partij, gelet op de overeenstemmende inhoud van voormelde documenten, onbegrijpelijk waarom verweerder deze niet op zijn minst als prima facie bewijs van het vermeende geweld, dat wil zeggen meer dan "loutere aanwijzingen", heeft aangemerkt. De vaststelling dat "het niet is omdat zij zijn echtgenoot heeft verlaten, dat zij bescherming zoekt, door overlegging van bewijsstukken, dat zij ervan overtuigd is dat zij geweld lijdt in strijd met de artikelen 375, 398 tot en met 400, 402, 403 of 405 van het Wetboek van Strafrecht" lijkt in het licht van het voorgaande dwingend te zijn, en maakt het verzoekster en de Raad niet mogelijk te verduidelijken wat verweerder in dit opzicht zou kunnen "overtuigen". De uitlegging die verweerder aan deze bepaling geeft, komt erop neer dat van verzoekster wordt verlangd dat zij bewijst dat zij het slachtoffer is geweest van geweld tot op het tijdstip waarop het besluit is genomen.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat de motivering van de bestreden beslissing ontoereikend is en zelfs tegenstrijdig.

In zoverre verzoekende partij ter ondersteuning van de bewering dat hij het slachtoffer werd van partnergeweld, verwijst de verwerende partij naar de concrete motieven van de bestreden beslissing:

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene legt naast zijn feitenrelaas diverse medische attesten voor waaruit zou moeten blijken dat hij het slachtoffer is geweest van fysiek, psychisch en seksueel geweld binnen zijn relatie. De attesten vermelden inderdaad steeds een problematiek van depressie en psychische decompensatie. Uit diezelfde attesten kan echter ook afgeleid worden dat betrokkene de oorzaak van zijn psychische problemen bij zijn relatieproblemen legt. Het medisch verslag van dokter VERDOODT vermeldt dat betrokkene tijdens het anamnesegebesprek verklaarde zowel emotioneel, fysiek als seksueel te worden misbruikt, maar spreekt zich bij de diagnose slechts uit over de emotionele decompensatie. Het verslag van dokter VERPLANCKE vermeldt slechts een moeilijke psychosociale situatie en relatieproblemen. Het attest van dokter AFANDA stelt "il déclare être victime de violence conjugale par sa femme" en "vit une relation abuse ou sa femme le maltraiterait physiquement et psychologiquement". Ook het attest van de SMUR Brien geeft aan dat betrokkene tijdens het anamnesegebesprek zijn relatieproblemen vermeldt. Het betreft telkenmale de eenzijdige verklaringen van betrokkene. De voorgelegde attesten laten niet toe om die verklaringen effectief te schragen, daar bij de diagnose enkel wordt ingegaan op de psychische problematiek van betrokkene. De voorgelegde facturen van het ASZ, de attesten van verblijf in een psychiatrische instelling, het consultatieattest bij dokter DRIOUCH of het attest arbeidsongeschiktheid van het UVC Brugmann doen aan die vaststelling geen afbreuk. Betrokkene legt tevens een attest van klachtneerlegging neer met PV-nummer HV.43.LO.000838/2021. Dienaangaande werd aan het parket van Halle-Vilvoorde advies gevraagd. Het Parket klasseerde de klacht zonder gevolg omdat er onvoldoende bewijs bleek om de verdachte(n) te kunnen vervolgen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene met de voorgelegde stukken niet aantoonde het slachtoffer te zijn geweest van een schrijnende situatie naar de zin van art. 42quater, §4, 4°.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie en zelf van oordeel is dat op basis van relaas dat er sprake is van huiselijk geweld, volstaat uiteraard geenszins opdat afbreuk zou kunnen worden gedaan aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij blijft in gebreke in te gaan op de concrete motieven van de bestreden beslissing. De verzoekende partij slaagt er volstrekt niet in afbreuk te doen aan de overwegingen van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel onder meer dat de neergelegde documenten, die dateren van vóór het bestreden beslissing en in het bezit zijn van de verwerende partij, overeenstemmen wat betreft de aard van het geweld waarvan de verzoekende partij het slachtoffer is geweest en de periode waarin dit is gepleegd, zodat de verzoekende partij stelt niet te begrijpen waarom de verwerende partij beweert dat "het dus het woord van mevrouw tegen dat van de heer is" en in wezen beweert dat de beweringen van de verzoekende partij dienaangaande beperkt blijven tot "loutere woorden", terwijl zij zelf erkent dat de verzoekende partij "documenten ter ondersteuning" van haar beweringen heeft overgelegd. Daarbij blijft het voor de verzoekende partij, gelet op de overeenstemmende inhoud van voormelde documenten, onbegrijpelijk waarom de verwerende partij deze niet op zijn minst als *prima facie* bewijs van het vermeende geweld, dat wil zeggen meer dan loutere aanwijzingen, heeft aangemerkt. De uitlegging die de verwerende partij aan de wettelijke bepalingen geeft, komt er volgens de verzoekende partij op neer dat van haar wordt verlangd dat zij bewijst dat zij het slachtoffer is geweest van geweld tot op het tijdstip waarop het besluit is genomen.

Artikel 42^{quater}, §4, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“(…) § 4.

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

(…)

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het [Strafwetboek](#); (…)”

De verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing zelf dat de verzoekende partij een heel aantal stukken heeft neergelegd, waarin het geweld dat door haar partner op de verzoekende partij zou gepleegd zijn wordt aangehaald. Zo vermeldt de bestreden beslissing de volgende stukken: *“uitnodiging tot verhoor + attest van klachtneerlegging HV.43.LO.000838/2021 dd. 02.02.2021 + verklaring benadeeld persoon + verklaring waarin betrokkene stelt zijn verklaringen te hebben overhandigd aan de politie”, “Brief verzending vervolg factuur ASZ dd 22.03.2021, Medisch verslag A. Verdoodt (emotionele decompressie, opname in psychiatrie, betrokkene zou zowel emotioneel, fysiek als seksueel misbruikt worden), Brief opname PAAZ (Psychiatrie) (vermeldt angstig-depressieve decompensatie door relatieproblemen, betrokkene zou reeds bij meerdere instanties om opvang hebben verzocht), Overzicht thuish therapie, Attest dr. AFANDA (psychologische uitputting door relatieproblemen), Aanwezigheidsattest raadpleging dr. DRIOUCH 29.01.2021, Certificaat arbeidsonbekwaamheid UVC Brugmann 13.01.2021, Attest dr. DE VALCK dd. 19.02.2021 (betrokkene sedert sept 2020 behandeld voor stress en depressiviteit, volgens betrokkene naar aanleiding onderdrukking en chantage door de partner), Attest van verblijf in het ASZ, Attest SMUR Brien (betrokkene overspannen en angstig, betrokkene vermeldt moeilijke relationele context, zijn huisarts zou hem reeds meerdere malen hebben aangeraden om zich te laten opnemen in de psychiatrie)”*.

De verwerende partij motiveert omtrent het beweerde geweld echter als volgt in de bestreden beslissing:

“Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Betrokkene legt naast zijn feitenrelaas diverse medische attesten voor waaruit zou moeten blijken dat hij het slachtoffer is geweest van fysiek, psychisch en seksueel geweld binnen zijn relatie. De attesten vermelden inderdaad steeds een problematiek van depressie en psychische decompensatie. Uit diezelfde attesten kan echter ook afgeleid worden dat betrokkene de oorzaak van zijn psychische problemen bij zijn relatieproblemen legt. Het medisch verslag van dokter VERDOODT vermeldt dat betrokkene tijdens het anamnesegegesprek verklaarde zowel emotioneel, fysiek als seksueel te worden misbruikt, maar spreekt zich bij de diagnose slechts uit over de emotionele decompensatie. Het verslag van dokter VERPLANCKE vermeldt slechts een moeilijke psychosociale situatie en relatieproblemen. Het attest van dokter AFANDA stelt “il déclare être victime de violence conjugale par sa femme” en “vit une relation abuse ou sa femme le maltraiterait physiquement et psychologiquement”. Ook het attest van de SMUR Brien geeft aan dat betrokkene tijdens het anamnesegegesprek zijn relatieproblemen vermeldt. Het betreft telkenmale de eenzijdige verklaringen van betrokkene. De voorgelegde attesten laten niet toe om die verklaringen effectief te schragen, daar bij de diagnose enkel wordt ingegaan op de psychische problematiek van betrokkene. De voorgelegde facturen van het ASZ, de attesten van verblijf in een psychiatrische instelling, het consultatieattest bij dokter DRIOUCH of het attest arbeidsongeschiktheid van het UVC Brugmann doen aan die vaststelling geen afbreuk. Betrokkene legt tevens een attest van klachtneerlegging neer met PV-nummer HV.43.LO.000838/2021. Dienaangaande werd aan het parket van Halle-Vilvoorde advies gevraagd. Het Parket klasseerde de klacht zonder gevolg omdat er onvoldoende bewijs bleek om de verdachte(n) te kunnen vervolgen. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat betrokkene met de voorgelegde stukken niet aantoot het slachtoffer te zijn geweest van een schrijnende situatie naar de zin van art. 42quater, §4, 4°.”

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dus zelf dat *“Het medisch verslag van dokter VERDOODT vermeldt dat betrokkene tijdens het anamnesegegesprek verklaarde zowel emotioneel, fysiek als seksueel te worden misbruikt, maar spreekt zich bij de diagnose slechts uit over de emotionele decompensatie”, en dat “Het attest van dokter AFANDA stelt “il déclare être victime de violence conjugale par sa femme” en “vit une relation abuse ou sa femme le maltraiterait physiquement et psychologiquement”. Ook het attest van de SMUR Brien geeft aan dat betrokkene tijdens het anamnesegegesprek zijn relatieproblemen vermeldt”*. De verwerende partij concludeert echter dat *“Het telkenmale de eenzijdige verklaringen van betrokkene (betreft). De voorgelegde attesten laten niet toe om die verklaringen effectief te schragen, daar bij de diagnose enkel wordt ingegaan op de psychische problematiek van betrokkene.”* De Raad stelt vast dat hieruit blijkt dat de verzoekende partij minstens op verschillende momenten en bij verschillende artsen melding maakte van het feit dat zij zou worden misbruikt, emotioneel, fysiek, en seksueel, door haar partner. Het is daarnaast niet onlogisch dat de artsen de feiten niet in de diagnose vermelden, aangezien zij daarmee hun bevoegdheid als arts zouden te buiten gaan en de feiten op zich niets te maken hebben met de diagnose van de aandoening. De verwerende partij geeft daarnaast ook toe in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij, naast verschillende medische attesten waarin het geweld wordt vermeld, ook een attest van klachtneerlegging

met PV-nummer HV.43.LO.000838/2021 heeft neergelegd. Zij motiveert hierover dat “*Dienaangaande aan het parket van Halle-Vilvoorde advies (werd) gevraagd. Het Parket klasseerde de klacht zonder gevolg omdat er onvoldoende bewijs bleek om de verdachte(n) te kunnen vervolgen*”. De verwerende partij concludeert daarna in het algemeen dat “*Het bijgevolg redelijk (is) te concluderen dat betrokkene met de voorgelegde stukken niet aantoot het slachtoffer te zijn geweest van een schrijnende situatie naar de zin van art. 42quater, §4, 4°*”. De Raad merkt echter op dat de verzoekende partij wel degelijk de moeite heeft genomen om klacht neer te leggen bij de politie met betrekking tot het geweld van haar partner. Bovendien dateert deze klacht van vele maanden voor de vraag van de verwerende partij aan de verzoekende partij om haar situatie toe te lichten met het oog op het beëindigen van haar verblijfsrecht van 13 augustus 2021. Ook vele van de hierboven vermelde door de verzoekende partij neergelegde medische stukken dateren van voor die datum. Bovendien is het niet omdat een klacht geseponneerd werd omwille van gebrek aan bewijs, er geen sprake kan zijn van schrijnende omstandigheden zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet, zeker niet wanneer deze omstandigheden, zoals *in casu*, ook worden ondersteund door verschillende andere stukken. De verzoekende partij heeft dan ook niet alleen verschillende medische attesten voorgelegd waaruit blijkt dat zij het geweld op verschillende momenten aanhaalde bij de behandelende artsen, maar ook een klacht bij de politie die dateert van op het moment dat de verwerende partij haar nog niet op de hoogte had gebracht van het feit dat zij misschien van plan was het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze en in strijd met de motiveringsplicht oordeelde dat “*Het bijgevolg redelijk (is) te concluderen dat betrokkene met de voorgelegde stukken niet aantoot het slachtoffer te zijn geweest van een schrijnende situatie naar de zin van art. 42quater, §4, 4°*”.

De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat zij verwijst naar de concrete motieven van de bestreden beslissing, en dat het loutere feit dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie en zelf van oordeel is dat op basis van haar relaas, er sprake is van huiselijk geweld, uiteraard geenszins volstaat opdat afbreuk zou kunnen worden gedaan aan de motieven van de bestreden beslissing. Deze repliek doet niets af aan bovenstaande bespreking.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU